

"אשר קרך בדרך" (מתוך פרשת זכור)

הרב מאיר צימרוט שליט"א | דורש טוב - פורים

על הפסוק בקריעת ים סוף (שמות יד, כא) "ויבקעו המים", דורשים חז"ל במכילתא (פרשה ד): כל מימות שבעולם נבקעו. ומנין אתה למד שאף המים שבבורות ושבישחין ושבערות ושכד ושכוס ושבלוחית ושבחבית נבקעו? שנאמר 'ויבקעו המים' - 'ויבקעו הים' אין כתיב כאן, אלא 'ויבקעו המים' - מלמד שכל המים שבעולם נבקעו:

איזה גוי, איוון, באמצע הלילה נהנה ממקלחת חמה ולפתע: חצי מהמים לצד ימין, וחצי מהמים לצד שמאל, והוא באויר שבאמצע...

הוא יוצא בבהלה מהמקלחת, להזעיק את בנו, ולפתע הוא רואה את הבן לוגם כוס מים, וחצי מהמים לצד ימין, חצי מהמים לצד שמאל, והבן שלו לוגם את האויר שבאמצע, בולע רוח...

כולם יצאו החוצה בבהלה לברר מה קרה, והתברר שים סוף נקרע ויחד איתו כל מימות שבעולם. חז"ל אומרים שהים צעק צעקה אדירה שכל העולם שמע אותה! כל האניות שבים נשברו!

וכשהגויים ראו את כל זה - גם את קריעת ים סוף הכללית, וגם את קריעת ים סוף הפרטית שהיתה בבית כל אחד מהם - הם תפסו את העבודה זרה שלהם וניפצו אותה, שברו אותה לרסיסים, וצעקו כולם: "אין עוד מלבדו!"

לא רק עם ישראל אמר: "מי כמוכה באלים ה'". כל אומות העולם אמרו את הפסוק הזה, וכפי שדורשים חז"ל בהמשך המכילתא שם: "ולא ישראל בלבד אמרו שירה, אלא אף האומות - כששמעו שאבד פרעה ומצרים בים, ובטלה מלכותם של מצריים, ונעשו שפטים בעבודה זרה שלהם, ופתחו פיהם כולם, והודו למקום ואמרו: "מי כמוך באלים ה'".

לא פלא הוא אפוא התיאור שבשירת הים: "שמעו עמים ירגזון חיל אחז יושבי פלשת. אז נבהלו אלופי אדום אילי מזאב יאחזמו רעד נמוגו כל יושבי כנען".

כל העולם רתח מהאש הלוהטת שהכריזה: 'ה' הוא האלקים!' וכולם פחדו מעם ישראל, כמאמר הכתוב: "תפל עליהם אימתה ופחד", ומה' אלקיהם הנלחם להם.

כל זה - עד שבא עמלק. עמלק החליט לשנות את המצב הזה. הוא רצה לקרר את האש הלוהטת המכריזה אלוקות, הוא רצה להדיח, להדיח, להחטיא, לטמא, לצנן את האמונה בה'.

"אשר קרך בדרך". פרש רש"י: "לשון קור וחום. צינן והפשיך מרתיחתך. שהיו כל האומות יראים להלחם בכם, ובא זה והתחיל, והראה מקום לאחרים. משל לאמבטי רותחת, שאין כל בריה יכולה לירד בתוכה, בא בן בליעל אחד, קפץ וירד לתורה. אף על פי שנכוה - הקרה אותה בפני אחרים".

אומר על כך מרן ה"בית יוסף": אם עמלק לא היה בא להילחם עם ישראל אחרי קריעת ים סוף - עד היום הזה, אלפי שנים אחר כך היו הגויים פוחדים להילחם איתנו! עם ישראל היו תמיד בעמדת הנהגה. אבל עמלק בא ונלחם, קפץ לתוך האמבטיה הרוותחת, ונכר צינן אותה.

והנה, הבה ונשאל את עמלק: וכי בני ישראל באו לכבוש את המדינה שלך? מדוע אתה יוצא ממרחק של ארבע מאות פרסה להילחם נגדם?

"והשיב את הגזלה אשר גזל" (ת.כ)

הרב בנימין גולד שליט"א | דרשו

עד כמה יש להזהר בענייני ממון הזולת, ובודאי מחשש איסור גזל, ידועים דברי החפץ חיים שהביא מה שמואב בספרים הקדושים, שמי שגזל את חברו אפילו בשוה פרוטה, עתיד להתגלגל ולשוב לעולם הזה לפרוע את החוב, ואין נמחל עוונו עד שיקיים את "והשיב את הגזילה אשר גזל".

בספר חסידים (סי' תקצה), הביא להקשות על פסוק זה: אחר שאמרה התורה "והשיב את הגזילה", מדוע חזרה ואמרה "אשר גזל", פשוט שהציווי הוא להחזיר את הגזילה אשר גזל?

וביאר בספר חסידים כוונת הפסוק, שאם הגזלן השיב את הגזילה ביום שגזל - די בכך, ואין צריך להוסיף עליה כלל, אבל אם לא החזיר מיד - אזי כשמחזיר, יש לו להוסיף כפי שהיה בעליה מרוויח מעת שחיסר ממנו את הגזילה ועד שהשיב לו אותה, וכמן כן על הגזלן לחשב את הצער שנגרם לגזל ולפצותו על כך, כדי לצאת ידי שמים. על זה התורה אמרה "אשר גזל", שצריך להשיב את הגזילה "אשר גזל" עם כל חישובי הפסד הממון והצער שנתווספו אילו לא היה גוזלה.

עלינו להיזהר עד מאד, כי איך אפשר לחשב את כל החשבונות הללו?

עצה נפלאה לכך, הובאה בקובץ קב ונקי (תשע"ד) בשם הגר"ח קנייבסקי, שיתקן אדם צרכי רבים כדי שרבים יהנו ממנו, ואולי אף אותו אחד או צאצאיו יהנו מכך, והוסיף בזה הגאון רבי יצחק זילברשטיין ("טובך ביעור", ויקרא) שעדיף שיתקין דברים ושמייים לצרכי הרבים, כדי שרבים יהנו מכך, ויתפלל לה' שהאנשים שחטא כנגדם ימחלו לו, ושיזמן אותם למקומות אלו ליהנות ממה שהתקין לרבים, ובכך שיהנו ממנו יכופר לו עוונו.

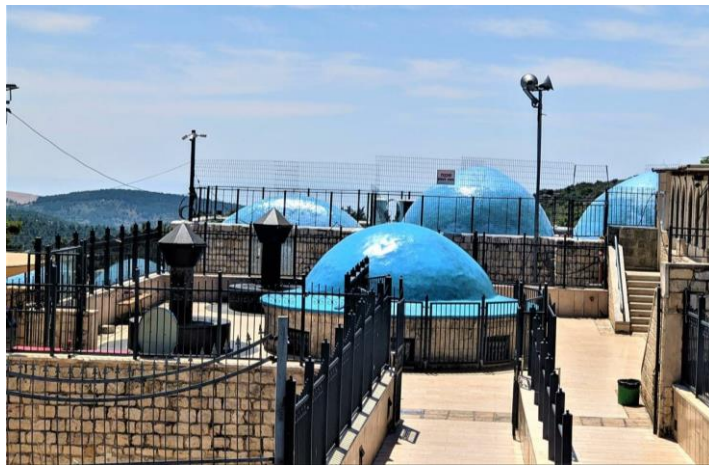
והוסיף (שם) שהיה עד למקרה כזה, שאדם התקין ספסלים למנוחה בציון הרשב"י, וראה שהתיישב עליהם אחד למנוחה, באומרו: "כמה טובה גדולה עשה האיש שהתקין ספסלים אלו", ובסוף התברר שאותו יהודי שהתקין הספסלים, חטא כלפי היהודי שנהנה מהם, וסיים, שרואים מכך השגחה פרטית איך הקב"ה מגלגל שיהודי יגיע לתיקון חטאו.

החפץ חיים היה מעסיק בשכר, אחד מבין תלמידי הישיבה שיעתיק את כתביו ומאמריו, כדי להכניס לדפוס. באחד מימי אלו, נחפז החפץ חיים שכולו אחוז אימה וחרדה, אל התלמיד המעתיק את הכתבים, והחל זועק במר ליבו: "אוי לי! איך אבוא ליום הדין כאשר נכשלתי בגזל דוקא על ידי חידושי תורתך?!"

התברר, שבעוד שחישוב שכר העבודה, נעשה לפי גיליונות של עשרים שורות, מצא גיליונות שנכתבו בהם עשרים ושתיים שורות. התלמיד כמובן השיב לו כי הוא מוחל על הפרש במחילה גמורה, אך החפץ חיים לא הסתפק בכך, שהרי חייב הוא לקיים מצות עשה של "והשיב את הגזילה", משהשיב התלמיד כי אינו יודע את מספר השורות המיותרות שכתב עבורו, חקר ובדק החפץ חיים עד שבירר את מספר השורות היתירות והחזיר למעתיק את ההפרש, כשהוא שמח מאד על תיקון המעוות.

אמר התלמיד לחפץ חיים: "הנה זכה רבינו לקיים מצות "והשיב" שלא היתה מצויה בידו".

השיב החפץ חיים בהתרגשות: "מצוה זו - חובה על כל אחד ואחד להתפלל, שלא יזדקק לקיימה כל ימי חייו!!!"

הגג בציון הרשב"י, מימין נראים המדרגות המובילות לכולל הזוהר

התשובה: עמלק רוצה לשבור את כח הקדושה שיש בעולם. הוא מעונין להרבות טומאה בעולם. הוא רוצה להשבית מן העולם כל מה שמשדר רוחניות, קדושה, אמונה, אלוקות. לפי תפיסת עולמו כל העולם מתנהל על דרך המקרה: "אשר קרך - לשון מקרה". לפי תפיסת עולמו כל התאוות הפסולות מותרות: "אשר קרך, לשון קרי וטומאה". לכן היה חשוב לו לצאת להילחם בישראל, ולצנן את האמבטיה הרוחת בפני כל העולם, משום שישראל משדרים לעולם כולו את ההפך הגמור מכל תפיסת עולמו.

ומכיון שעיקר מהותו של עמלק היא להילחם בקדושה, לכן אומרת התורה הקדושה: "כי יד על כס י-ה מלחמה לה' בעמלק מדור דור". פרש רש"י: "ידו של הקדוש ברוך הוא הורמה להישבע בכסאו, להיות לו מלחמה ואיבה בעמלק עולמית! ומהו 'כס', ולא נאמר 'כסא'? ואף השם נחלק לחציו! נשבע הקדוש ברוך הוא שאין שמו שלם, ואין כסאו שלם - עד שימחה שמו של עמלק כולו. וכשימחה שמו - יהיה השם שלם והכסא שלם".

ואנחנו, על ידי שאנו מאזינים בשבת קודש, לקריאת התורה של פרשת זכור - כך כתוב בפסיקתא - מקיימים בשמיעה זו מצות עשה דאורייתא של מחיית עמלק, וכאילו קיימנו את המצוה בפועל.

למעשה, אליבא דאמת, היינו צריכים לקיים את מצותה זכירת מעשה עמלק ומחייתו ביום פורים עצמו. ביום זה הרגו היהודים שבעים וחמישה אלף עמלקים. ומן הראוי היה אפוא שנקיים את המצוה ביום הפורים עצמו. מדוע מקדימים אותה לשבת שלפני פורים?

אלא, שביום פורים "חייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע". "לא ידע" ו"זכור את" - הם תרתי דסתרי. אדם שתוי לא יכול לזכור...

על דרך ההלצה אומרים: "ולא זכר שר המשקים את יוסף" - מה שהוא "שר המשקים" ועסוק בכל עת בשתיית יין - לא יכול לזכור!... לפיכך הוקדם זמן קיום המצוה לשבת קודש, זמן של מנוחת הדעת, בו יכול אדם להתבונן ולזכור את כל אשר עשה עמלק, ולמחות את שמו. רמז יש לדבר: בפרשת זכור נאמר: "והיה בהניח ה' אלקיך לך" - "בהניח" לשון מנוחה, רמז ליום השבת שהיא יום המנוחה, והיא היום המתאים לקריאת "פרשת זכור" ולקיום המצוה!

זאת ועוד, לא רק בקריאת פרשת זכור אנו מקיימים את מצות מחיית עמלק, אלא בכל לימוד תורה שאנחנו לומדים מונחת מחיה של עמלק, שכן כל כוחו של עמלק הגיע מכך שרפו ידיהם של ישראל מן התורה, ובכל רגע שאנו לומדים תורה - מתוך התלהבות, ולא מתוך קרירות, כמו זאת שרצה עמלק לעשות - הננו מקיימים בכך את מצות מחיית עמלק.

***

מנהגו של ה"חתם סופר" זצ"ל היה, לבחון ילדים על תלמודם ביום השבת. ילד שהצטיין, וידע היטב את החומש עם פרוש רש"י - היה מקבל סוכריה.

המשכילים - שסבלו מאד מה"חתם סופר", שהיה נלחם בהם בעוז ובנחישות - החליטו לשים אותו ללעג ולשחוק, ולעשות ממנו ליצנות, בדיוק כמו עמלק שרצה לעשות ליצנות מקריעת ים סוף.

הם לקחו ילד גוי, ובמשך כמה חדשים גידלו לו פאות לראשו, הלבישו לו ציצית ולימדו אותו פרשה בחומש עם פרוש רש"י. באחת השבתות - לאחר שהילד שלט בפרשה על בוריה - הכניסו אותו בין כל הילדים האחרים, להבחין.

בדמיונם הם כבר חיכו לרגע בו תתפרסם תמונתו של ילד גוי מקבל סוכריה מה"חתם סופר" על הצטיינותו בתורה עם פרוש רש"י...

תורו של הילד להכנס הגיע. הוא התישב מול ה"חתם סופר". ממתין לשאלה הראשונה...

אך בטרם הספיק לומר מילה אחת, צעק ה"חתם סופר" לעברו: "שייגעץ! צא מכאן! לגוי אסור ללמוד תורה!"

תלמידיו של ה"חתם סופר", שראו מול עיניהם ילד שנראה יהודי לכל דבר, עם פאות וציצית, התפלאו מנין ידע רבם, על אתר, את עובדת היותו גוי?

נענה רבם ואמר: "כל ילד, שמתישב מולי, מתנדנד... רואים שיש לו נשמה, והנשמה כמוה כנר, שכל הזמן זז... 'נר ה' נשמת אדם'" (משלי כ, כז) - נשמתו של כל יהודי לווהטת מאהבת ה', הגוף מתנדנד. הילד הזה יושב מולי קפוא כמו קרח... מיד הבנתי שמדובר בילד גוי, קר וצונן, כמו עמלק שבא לצנן את האמבטיה הרוחת...

***

בגיל חמש עשרה גמר ה"חתם סופר" את הש"ס. הוא פנה לרבו, **רבי נתן אדלר** זצ"ל, ושאל אותו מה עליו לעשות לסיום הש"ס? ורב והשיב לו שמי שמסיים ש"ס - עליו לצום שבעים ושתיים שעות!

כך הוא אכן עשה. ביום השלישי, לאחר שבעים שעות של צום, שעתיים לפני סוף היום, הוא יצא עם כמה חברים ליער סמוך, ובשלב מסוים הם נעמד ולהתפלל תפילת מנחה.

בהיותם באמצע תפילת העמידה, הגיע מאיזושהי פינה גוי, מקל בידו, ורצה להזיק להם ולהפליא בהם את מכותיו.

כל הבחורים - שכלל הנראה סיימו כבר את תפילת שמונה עשרה - מיהרו לברוח מהמקום ורק ה"חתם סופר", שהיה עדין באמצע התפילה, נותר על מקום עמדו.

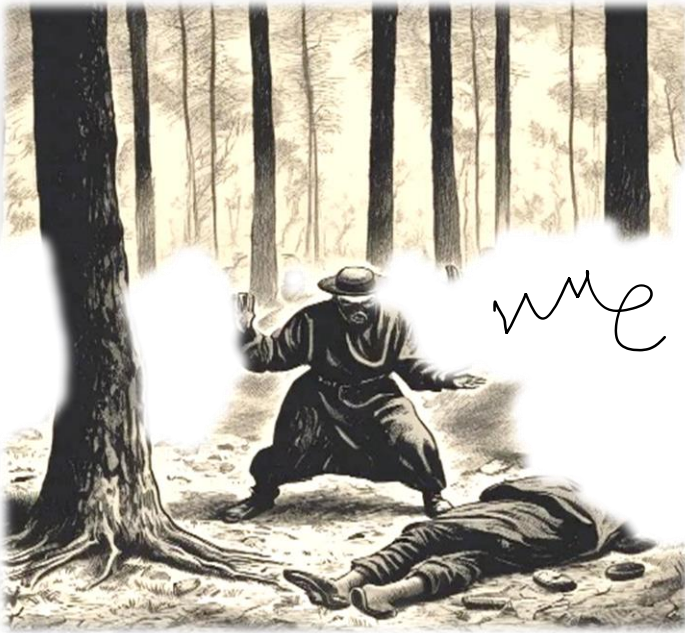
הגוי החליט לכלות את זעמו בנער שנותר במקום, ומשום מה החליט להמתין עד שהלה יסיים את תפילתו. ואכן, מיד כשסיים את התפילה, התנפל עליו, עם המקל שבידו, מתוך מטרה ברורה לתת לו מכות רצח עד שימות...

אלא שה"חתם סופר", שהבחין בגוי המתנפל עליו בחמת זעם, לא איבד את עשתונותיו, ועל אף היותו לאחר שבעים שעות של צום, הצליח לחטוף את המקל מידי הגוי ומשום ש"הבא להרגך - השכם להרגו" נתן לו מכה אחת על ראשו, והגוי נפל על הרצפה.

הוא ניגש לרבו, ברגשות קשים וכואבים, ואמר לו: "סיימתי ש"ס, צמתי שבעים ושתיים שעות, ובסיום כל זה - אני הורג בן אדם..."

נענה רבי נתן אדלר ואמר לו: "דע לך, הגוי זה היה עמלקי. זכית לקיים מצות מחיית עמלק! אכן, זכית לסיים ש"ס, זכית להשלים צום של שבעים ושתיים שעות - ובזכות זאת זיכה אותך הקב"ה לקיים את המצוה הזאת בפועל ממש"

נתחזק כולנו בלימוד התורה הקדושה, נלמד בהתלהבות, עם כל הנשמה, ובכך נלחם בעמלק שנלחם בתורה הקדושה, ומנסה לזרוע קרירות בלימודה ובקיום מצוותיה. **(מתוך 'דורש טוב' פורים)**

ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי

(אסתר ב, כב)

הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א

ימי הפורים הגדולים עומדים בפתח, כל לב יהודי נרגש ונלהב. מסביב יהום סער הצלופנים והבונבונות, בחלל עולות נעימות קצובות, שמחות ומרקידות, האווירה כולה צבועה בחגיגות ססגוניות עזה, ובעומק הלב פנימה מתחוללת מערבולת של רגשות שמחה ועליצות.

אכן כן, אחת לשנה, כולנו שוכחים את דאגות היום יום, ושוקעים לתוך יממה של שמחה ועליזות יוצאי דופן. 'חייב איניש לבסומי', ודומה שאין חובה שהיא זכות אהובה כל כך, כמו להיכנס אל יום הפורים, לשקוע בשמחתו ולהתענג על גדולתו. זוהי יממה יחידה ונדירה בשנה, בה הכל - מכל הכיוונים ובכל העולמות - אפוף שמחה וגיל, והשפע והאושר אינם ברי תיאור.

זהו יום שמחה השוררת בחוצות וכובשת כל נים בלב, יום של עליצות פורצת גבולות ומרוממת טפח וטפחיים. וביום הגדול והנפלא הזה, כידוע לכולנו, שערי אורה ושמחה נפתחים, שערי שפע וישועה נפערים לרווחה, מזמינים את כל החפץ ליטול כי יבוא ויטול במלוא חופניים, כי כל הפושט יד ומבקש - גם מן שמיא - נותנים לו בשמחה וברוח לב.

זהו גילוי נפלא שגילה הרוקח בפסוק 'עת צרה היא ליעקב וממנה יושע', וממנו חשף סוד שכדאי לדעת: המילה 'ממנה' כוללת את האותיות שבמילה 'מהמן'. כלומר, אם 'עת צרה היא ליעקב', אם יהודי חש בצרה ובמצוקה, אם יש משהו שמעיק על כל אחד מאיתנו, אזי 'וממנה ייושע' - כלומר מימים אלו, ימי השמחה על מפלת המן הרשע, ניתן לשאוב ישועות רבות ונכספות, מסוגלים הם להרעיף ישועות כבירות.

וכאן נשאלת שאלה שראוי לייחד לה התבוננות מעמיקה: לאורך ההיסטוריה, סבל עם ישראל גזירות ורדיפות, גלויות ומכאובים, ומחלק גדול מהם נושע ונגאל, זכה בנס הצלה מרגש, ולזכר הניסים אותם חוויו - נקבעו לנו חגים ומועדים. אבל למה דווקא יום הפורים? הוא המיוחד לחולל בו ישועות לכל אחד מאיתנו? למה דווקא ביום הזה טמונה סגולה כה מיוחדת ועילאית? מה מיוחד בנס הפורים, שהפך את יומו ליום בו השערים נפתחים והישועות זורמות בקצב?!

התשובה היא, כי פורים הוא יום של נתינה. יום של התמסרות. יום שאחד מעיקריו הוא לשמח את הזולת, להעניק ליהודי אחר, לתמוך באח מן. פורים מיוחד בכך שהחל מהרגע בו נוצר הנס שלו, ועד כל רגע במהלך היום הגדול הזה בימינו, סמלו הוא הנתינה וההתמסרות לזולת, התמיכה, העזרה והסיוע מכל הלב.

אם נתבונן בנס המגילה, נגלה כי הוא מתחיל בכך שמרדכי הצדיק גילה את הסוד כי בגתן ותרש מבקשים להרעיל את המלך, ודיווח על כך לאסתר שדיווחה על הגילוי בשם מרדכי, ובכך ניצלו חיי אחשוורוש. אסתר המלכה יכולה היתה לקחת את הקרדיט על הגילוי, אבל בחרה לומר אותו בשם מרדכי, כפי שמודגש במגילה 'ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי'. בסופו של דבר כאן החלה הישועה, כי באותו לילה בו נדדה שנת אחשוורוש, נמצא כתוב בספר הזכרונות שמרדכי הציל את חייו.

בסיכומי של דבר, אם נתבונן, נראה שכל נס המגילה לא היה מתרחש, וללא אסתר היתה נותנת את זכות הגילוי למרדכי. כלומר, כל הנס הפלאי מתחיל בנתינת הזכות למרדכי, בהקרבת הזכות הגדולה של הצלת חיי המלך - שיירשם על שם מרדכי, ולא על שמה!

ולכן, מצוות היום כוללות בתוכן בעוצמה רבה את המרכיב של ההעניקה לזולת, התמיכה בו, הדאגה כלפיו והאיכפתיות למענו. אלו לא מצוות שהובאו ליום הזה סתם, אלא כי יש בהן את הנוסחה האדירה שהביאה את הישועה, את הרצון להעניק, לתת, להקריב למען הזולת, לעשות הכל כדי להקל עליו, לוותר על זכויות אישיות למענו.

הבה נתבונן בסיפור המגילה, ונקרא את מה שטמון בו בין השורות: האיכפתיות למען הזולת, הרצון להיטיב אתו - אלו פתחו את שערי הנס, אלו הביאו את הישועה. לפיכך, יום הפורים הוא היום בו 'כל הפושט יד נותנים לו' - כי זהו יום שכולנו מעניקים ונותנים בשפע רב, מתוך רצון להיטיב, בלי לבדוק בציציות ובלי להתבונן עמוקות - רק לתת ולתת ולתת עם כל הלב!

וככל שנרבה בנתינה ביום הזה, ככל שנתאמץ לשמח את הזולת, להעניק מתת יד הגונה לכל מבקש, לשמח אדם גלמוד במשלוח מנות יצירתי, לנצל את היום הזה כדי לגרום ליהודי עצוב לחייך - כך נזכה שבזכות הנתינה שלנו ומאמצינו למען הזולת יפתחו עבורנו שערי שמים, ונזכה אכן לנצל את היום הזה לפעול ישועות גדולות, בשפע, באושר, בשמחה!

תודה נרגשת

בבית החולים 'רמב"ם' בחיפה, שעת צהריים מוקדמת. למקום נקלע יהודי חשוב המשמש כמגיד שיעור מפורסם, ובתוך כדי ביקורו במחלקה - שם לב לתכונה מעניינת סביב אחד החדרים במחלקה. עמדו שם כמה שוטרים, מחזיקים בידיהם מסמכים

צפופים, ומבקשים להחתים את אחד המטופלים - תוך כדי שהם מתנצלים בפניו על אי הנעימות, כשמנגד - הלה מודה להם בהתרגשות...

המחזה הזה עורר את סקרנותו של אותו מגיד שיעור, וכשהבחין בכך המטופל המאושף - ביקש ממנו להתקרב ולספר לו על מה ולמה כל המהומה, מדוע השוטרים מתנצלים ומדוע הוא כל כך מודה להם. וכך סיפר האיש את הסיפור המדהים הבא: היה זה ביום האתמול, כשנסע על ציר תנועה ראשי בחיפה, אז הבחין מרחוק ביד מתנופפת, ואדם שנראה כנתון במצוקה מבקש כי יעצור לו. הוא האט את רכבו ועצר, והלה הסביר כי הוא ממרר מאוד ועליו להגיע למקום אחר בדחיפות, והוא מבקש אם ניתן לעלות לרכב ולהצטרף לנסיעה. הנהג - יהודי טוב לב ונחמד, הסכים בשמחה לעשות את מעשה החסד הזה, והזמינו לעלות לרכב ולהצטרף.

טרם הספיקו לנסוע כברת דרך של ממש, ולפתע פתאום קול יללות סירנות ונורות כחולות מהבהבות עוטפות את הרכב מכל עבר, כשארבע ניידות משטרה נצמדות לרכבו של הנהג הנחמד, סוגרות עליו וחוסמות את המשך דרכו. מהניידות נופצים שוטרים חמורי סבר ושלופי נשק, ומורים לנהג לעצור מיד, ולצאת מהרכב בידיים מונפות אל על. הנהג המבולבל עשה כמצוותם, ועל אתר הסתערו עליו כמה שוטרים, אזקו אותו באזיקים, והובילו אותו לתא המעצר.

עם כניסתו לחדר המעצר, הסתבר לו כי האיש שהעלה לרכבו הינו שודד מסוכן, ולבסוף נמלט רגלית - והסתייע בטוב לבו של נהג מזדמן כדי להמשיך את הבריחה. אלא שהדבר לא נעלם מעיני השוטרים הדולקים אחריו, והללו היו בטוחים כי הנהג מתואם עם השודד, ולבטח - הוא חבר באותה כנופיה. לא הועילו כל תחנוניו של האיש והוכחותיו, מפקד בית המעצר הורה כי יעצר למשך הלילה, ומחר - מי יודע מתי - ימשך הטיפול בו...

מתנשם ומתנשף הוכנס היהודי הלז, הנהג הנחמד וגומל החסד, אל תוך חדר מעצרים, לצד פושעים. הוא מבט בקירות המקולפים ובתת התנאים, ומבין שזה לא המקום עבורו, הוא לא יצליח להירדם כאן, ובכלל - איך בכלל הגיע לכאן?! וכי העלה בדעתו אף פעם שייקלע לחדר המעצרים?! וכי חטא, עווה או פשע מעולם?! - איך בכלל נקלע למצב הבישה הזה?!

מחשבות אף נעימות ריחפו בירכתי מוחו, כיצד מעשה חסד אצילי הוביל אותו ללילה כה עצוב. הוא היה בטוח שכבר ביום המחר - כשתתברר הטעות ועד כמה אין לו קשר לכנופיה - ישתחרר, ובכל זאת - המחשבה על כך שייאלץ לבלות לילה אחד במקום כזה - תסכלה אותו מאוד. הוא חיפש תעסוקה להעביר את השעות שלפניו, ואז גילה כי בחדר חוברת הדרכה להגשת 'עזרה ראשונה', ומתוך שלא היה לו משהו טוב ומועיל יותר לעשות, החליט לעבור על החוברת שלפניו...

בין הנושאים הנידונים בחוברת, מוקדשת יריעה נרחבת לנושא התקפי לב, דרכים למניעה, דרכי טיפול, עזרה ראשונה, ולצד זאת - רשימת תסמינים המעידים כי התקף לב מתקרב. כשקרא את התסמינים הללו, עלתה במוחו מחשבה נועזת:

אם ממילא עליו לבלות את הלילה מחוץ לביתו, אין ספק כי בית חולים עדיף על בית מעצר... לפיכך, קרא ושינן את רשימת התסמינים, וכשהיה בטוח שהוא זוכר אותם היטב, ביצע את תוכניתו: הוא החל משתק ומתקשה לנשום, דופק על חזהו בחוזקה ומפלבל בעיניו כמסוחרר...

באישון ליל החלה מהומה בחדר העצורים, אחד העצורים נראה כי אינו חש בטוב... כששמע כי ראש המשמרת מזמן אמבולנס בחשש לאירוע לבבי בבית המעצר - הבין כי תוכניתו הצליחה... לפחות יבלה את הלילה על מיטה נוחה בבית החולים כשליצידו צוות רפואי רחום, ולא על דרגש בבית המעמד כשסביבו פושעים מסוכנים...

ה'עצור' שנראה כי לבו לא עומד לו, הועלה לאמבולנס, מלווה בארבעה שוטרים חסונים שישמרו עליו כל העת. כראוי ל'עצור' במעמדו, הוא אפילו לא עבר את חדר המיון, הובהל מיד למחלקה

הקרדיולוגית, שם החלו מיד בסידרת בדיקות מקיפה. ואז, הרופאים גילו את שגילו - - -

אכן כן, אחד העורקים הראשיים היה סתום ב-99 אחוז, והלה אפילו לא ידע! בעודו משתנק ועושה עצמו כבעל בעיה לבבית - אכן כן, לבו עמד לחטוף התקף אמיתי בכל רגע!

בני המשפחה הוזעקו למחלקה, מבולבלים ונבוכים מהלילה המוזר העובר עליהם, אבל אפילו לא ניתנה להם השהות לדבר עם אביהם. רופא מומחה הוזעק בשעות הלפנות בוקר, וביצע טיפול לבבי מורכב באופן דחוף ביותר, מציל בכך את לבו של היהודי שהביל את עצמו לבית החולים כתוכנית חמקנות מלילה בבית המעצר, ועתה מסתבר - כי זה מה שהציל את חייו!

עד שעות הבוקר המאוחרות, כבר התבררה למטרה האמת הברורה מראש, כי האיש חף מפשע, הסך הכל הינו נהג טוב לב שביקש לעשות חסד עם יהודי שביקש 'טרמפ', ומצא עצמו מתגלגל לחדר המעצר על לא עוול בכפו. כעת באו השוטרים להתנצל ולהחתימו על מסמכי השחרור, בעוד הוא עומד ומודה להם על הטעות שעשו, שהרי רק בזכותה התברר עד כמה סתום עורך ראשי בלב, וחייני ניצלו!

וככל הסיפור הזה, סיפר אותו נהג בעצמו, בעודו בבית החולים, למגיד שיעור מפורסם שסיפר את הסיפור להרה"ג רבי גואל אלקריף שליט"א, והוסיף: 'הבנת מה הולך בעולם הזה? אני חשבתי שעשיתי לפלוני טובה, ומחמתה התגלגלה עליי רעה שכזו - להיעצר על לא עוול בכפי. ומה מסתבר? שההיפך הגמור הוא הנכון:

הטובה שעשיתי - היא שהצילה את חייו! ההיקלעות לבית המעצר - היא שהובילה לטיפול בלבי בזמן הנכון! המעצר שנגרם ממעשה החסד שעשיתי - הציל אותי.

מדהים! מתברר, שמעשה חסד ונתינה למען הזולת, פותח שערים מפתיעים של שפע ורחמים מן שמיא, מעניק ניסים ונפלאות שלא ניתן לתאר או לשער. לפתע פתאום, במבט לאחור, ניתן לגלות עד כמה המאמץ למען הזולת, ההתמסרות למענו, הרצון להטיב אתו - אלו פותחים לנו שערי ישועה, אלו מביאים בכנפיהם את השפע הנכסף.

הנה כי כן, אנו ניצבים בפני יום כה גדול, יום שכולו נתינה. הבה ננצל את היום הזה כדי לתת, להעניק, להתאמץ, להקריב להתמסר ולסייע - לעשות הכל למען יהודי אחר, להקל עליו, לשמח את לבו. וככל שנרבה בעשיית חסד ובנתינה למען זולתנו - כך נזכה שבוא עולם ייטיב עימנו במידה כנגד מידה, ויפתח לנו את אוצרו הטוב!

20 המלצות בבת אחת!

בבית הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל, ראש ישיבת 'עץ חיים' ומחבר ספרי 'אבן האזל', נשמעה באותו ערב נקישה רפה על הדלת, ובפתח נראה יהודי מיהודי ירושלים, שניכר שמצבו הכלכלי לא שפר עליו. הוא ביקש להיכנס ולשוחח עם הרב, ועם כניסתו אל חדרו של הרב הניח שני עמודים כתובים בכתב יד צפוף, וביקש מהרב לעיין בהם...

היתה זו רשימה ארוכה של נדיבי עם מעבר לים, אשר אותו יהודי ביקש לצאת לחו"ל ולהתרימם לעזרתו, הואיל ומצבו הכלכלי קשה מנשוא. ואם כל נזקק מיהודי ירושלים היה נכנס אל הרב מלצר ומבקש מכתב המלצה, הרי שהלה היה מקורי בבקשתו:

'אני מבקש כי הרב יכתוב לי 20 מכתבי המלצה שונים, ממוענים אישית לכל אחד מנדיבי הלב הללו, כאשר כל מכתב פונה אל הנדיב באופן אישי לפי כבודו ומעמדו. אני סמוך ובטוח שאינו דומה מכתב המלצה כללי למכתב המלצה אישי, שלבטח ימצא מסילות ללבו של כל נדיב - שעה שיראה שהרב פונה אליו אישית. אני יודע שמדובר בבקשה חריגה שתעלה לרב זמן רב ומאמץ מרובה, אבל זו הדרך שלי להצליח להתרים הרבה כסף...' - סיכם הלה את בקשתו המוזרה.

בני הבית, בשומעם את הדברים, התפלצו ממש. 'החוצפה עוברת כל גבול' - התלחשו ביניהם, 'זהו, אנשים איבדו את הבושה!

ככה להטריח את הרב? ככה ללחוץ עליו שיכתוב 20 מכתבים שונים? וכי אין גבול למה שניתן לדרוש מהרב?!

גם כך, כל העסק הזה של כתיבת ההמלצות לכל מי שיצא לחו"ל לקושש מעות, כבר מזמן אינו מוצא חן בעיניהם. היטב ידעו כי רבנים שעוסקים הרבה פחות מהרב מלצר, כבר עברו מזמן לטופס המלצה בדגם אחיד המצולם פעם אחר פעם, שכל הדרוש מהרב הוא להוסיף את שם המבקש ולחתום בשולי המסמך. ואם לא די בכך שהרב מוסיף וכותב המלצה ארוכה ומפורטת לכל מבקש, כאן זה כבר מוגזם ממש: 20 המלצות לאדם אחד! היתכן כבר הזה?

הם פנו אל הרב, וביקשו לעצור אותו בטרם יעשה מעשה. 'לא שייך לתת למצב להימשך כך!' - טענו בתוקף, 'זמנו של הרב יקר מפי, אי אפשר שיקדיש שעות כה רבות וטירחה כה גדולה למען כל מבקש מכתב. אם היה הלה מסתפק במכתב אחד - גם זה יותר מדי, אבל ניאח. אולם כעת - נראה כי איבד את הבלמים לחלוטין, הוא בטוח שעל הרב לטרוח בעבורו כל כך, לכתוב 20 מכתבים... לא יעלה על הדעת!'

חיך הרב והשיב: 'בוודאי אתם חושבים, כי בעולם האמת אקבל שכר רב על כתיבת ספרי 'אבן האזל', אולי על מלאכת הרבצת התורה בה אני עמל ללא הרף. בוודאי אקבל על כך שכר, אך אין כל ספק כי אקבל שכר רב ונוסף על השעות בהן אני לא כותב את ספרי - ותחת זאת כותב המלצות... אין צורך לחסוך בשעות הללו או להימנע מהטירחה הזו - הרי שכרי מובטח בגינן לא פחות משהוא מובטח על עסק התורה בו אני עוסק ביתר שעות היממה!'

ובאומר זאת, פתח הרב מלצר צוהר, חרך הצצה לסולם העדיפויות של יהודי. לפעמים נראה, כי ישנם עיסוקים חשובים ורבי מעלה, ואילו ההתמסרות לזולת לא מצליחה להשתחל לראש סולם העדיפויות, וזכה במקום סמלי אי שם בירכתיים... בסיפור נפלא זה, אותו סיפר תלמידו הגה"צ רבי חיים ברים זצ"ל, אנו מגלים את האמת:

ההיפך! ההתמסרות לזולת, הטירחה למענו, הפעלתנות כדי להקל עליו, האיכפתיות לגורלו - אלו קודשי קודשים ממש, זהו העיסוק הנעלה ביותר! כמה כדאי להשקיע בו, להקדיש לו זמן וכוחות, לתת לזולת את מלוא האנרגיה והסיוע שנוכל. עכשיו, בעומדנו ערב ימי הפורים, זה הזמן המסוגל לכך ביותר, זו העת הכוונה. הבה ננצל את היום הזה שכולו חסד ונתינה כדי להרבות חסד ונתינה מכל הלב, ונזכה שהשפע, האושר והשמחה של היום הזה, ירדפנו כל ימי חיינו!

שעת זהב...

יום הפורים הוא עת רצון מיוחדת, זמן מסוגל לפעול ישועות, שערי שמים פתוחים לרווחה. ובתוך היום הגדול הזה יש 24 שעות, כולן מרוממות ומיוחדות. אבל מתי בתוך היממה הזו היא עת הרצון הנעלית ביותר? מתי הזמן של יהודי להקיש על שערי שמים במלוא העוז והתעצומות, ולהיושע באמת?

את השאלה הזו הפנו לכ"ק האדמו"ר מנדבורנה ז"ע. ואז השיב הרבי גילוי שמיימי מסעיר, מילים שכדאי לזכור אותן ולנצלן היטב:

בבוקרו של יום הפורים, קודם תפילת שחרית, היא עת רצון עילאית לאמירת תהלים. ולאחר אמירת התהלים, לפני תפילת שחרית - זוהי עת הרצון המיוחדת והעילאית ביותר, זהו הרגע הנעלה ביותר לפעול בו ישועה ביום הגדול והנשגב הזה!

הבה ננצל את הרגעים העילאיים האלה, ובכל הכח. אמירת תהלים לפני התפילה, ומיד אחריהם - עוד קודם התפילה - נקיש על שערי שמים, נתחנן על כל מה שמעיק עלינו, נתפלל על המצוקות האופפות אותנו. זוהי שעת זהב ועת רצון עילאית, הבה ננצל אותה בכל הכח!

 נתזר מחשבים וטכנולוגיה על פי ההלכה	מכירת והשכרת מחשבים ונטסטיקים מעבדת תיקונים מקצועית במקום
מחשבים תקנים ציוד נלווה	פיתוח סכנומה הדפסה ציוד
מחשבים תקנים ציוד נלווה	פיתוח סכנומה הדפסה ציוד
שכר אחרי 7 יום (אחיסוק) משלוחם לכל הארץ es0583292679@gmail.com 058-32-92-679	

מומלץ לקבל את העלון מידי שבוע במייל:
aa0534153385@gmail.com

העלון השבוע נתרם על ידי
יהודי יקר החפץ בעילים שמו

אנא הרבו בתפילה ולימוד תורה לרפואתם השלמה של
רבי עמרם בן שמחה, ואורה בת ברכה, בתושח"י

להפצה בחינם, להערות, תרומות, פרסומות והנצחות: 0534153385 מייל: aa0534153385@gmail.com